

במתנה

דפיו זהב

על מה שבזר זכאי.

הרבנית ימימה מזרחי

בעריכת יקרת פרידמן

גיליון 236

פרשת דברים / תשעה באב ✦ ז' באב ה'תשע"ט (8/2019)

אבא אריה, אמא לביאה

אז כמו מה זה, החורבן?

זו השאלה שנשאל ונשוב ונשאל בתשעה באב, כדי להרגיש משהו. ולחז"ל תשובה פשוטה: **"קשה סילוקן של בחורים, כחורבן בית-המקדש"**.

וכך כותב הבן איש חי: **כי האדם הנפטר בזמנו, הוא מרגיש במיתתו מעט מעט כשמזקין וגם קרוביו מציינים המיתה שלו. מה שאין כן אם עודנו בחור, שאפילו לכלל כ' (20) שנה לא הגיע! וקרוביו ואוהביו לא יציירו דבר זה עליו ומיתתו באה בבת אחת, והיא קשה לשומעה ושוברת כל גופו ולכן דומה לחורבן בית המקדש, שלא היה בהדרגה. רק יופי מופלא, יפי בחור צעיר, שנשבר פתאום.**

כך זה הרגיש. בדיוק.

כמו הבוקר. נער יפה עיניים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, דביר שורק, הרוג מלכות שמת, עטוף ביריעות ספרי קודש. קוראים לזה חורבן.

ומוסיף הבן איש חי: **"וכל הנחמות על מות בחורים, הן נחמות של הבל, כי אפילו יוסיף ה' את כל מה שיש לו- למשנה, (אפילו אם יתנו לאבל פי שניים ממה שיש לו), מכל מקום אינה שמחה, כי לא החזירו לו בניו שמתו! ולכן, כמו בית המקדש, לא נשמח שמחה שלימה אלא כשיבנה שוב ויחזיר לנו הקב"ה אבידתנו עצמה - ולא במקומה!!!"**

רק המקום עצמו, ינחם אותנו, בין שאר אבלי גוש עציון וירושלים. ולא נוסיף לדאבה עוד.

בתמונה: אנחנו בכנס זיכרון ענק, אמש, באלעזר, כשסמוך כל כך אלינו באותה שעה ממש, מתבצע הרצח הנורא. באותן שעות אנחנו מבכות בבית הכנסת הגדול באלעזר את מותם, להבדיל אלפי הבדלות, של שני הבחורים המופלאים הלל ועמית, במלאת שלושים לתאונת הדרכים הנוראה.

צום תשעה באב יחול במוצאי שבת ויום ראשון והלוואי שלא. הלוואי ויבנה בית המקדש. ולמה באמת הדרכים מסוכנות כל כך, הים מסוכן, הבריכה מסוכנת, האמבטיה - אלף עיניים בימים האלה. למה? ואומרת לנו הגמרא, שבתשעת הימים הקב"ה מוריד שתי דמעות לתוך הים הגדול. קוראים לזה "גוהה". שתי דמעות על המקדש ההרוס שלו! והן בעצם אומרות לנו: "צפו לאזהרת צונאמי". מפני שכששתי דמעות ענקיות יורדות לתוך המים - הכבישים לא יציבים, המים לא יציבים (כולל אמבטיה של תינוק). העולם מסוכן בהרבה.

ולכן מגיע מלאך שאסור להגות את שמו, מ-ט-ט-ו-ו-ו וצועק לקב"ה: "רבוננו של עולם, בבקשה, אל תבכה! תן לי לבכות במקומך. אני אֶבְכֶּה וְאַתָּה לא תבְכֶּה!"

"עזוב אותי", ה' אומר. "שִׁעוּ מִנִּי, אֲמַרר בְּכִי, אֵל תֵּאִיצוּ לְנַחְמֵנִי! נַחֲמִין אֵלֹו שְׂאֵתֶם אֲמַרִים לְפָנַי, נֶאֱוָצִין הֵן לִי. זה שאתה אומר לי לא לבכות זו נאצה, זה כאילו אתה מקלל אותי. אני עכשיו בוכה ואם לא תיתן לי לבכות, **אם אין אתה מניח לי לבכות עכשיו, אני אֶכְנַס לְמָקוֹם שְׂאִין לְךָ רְשׁוֹת לְכַנֵּס, לחדר סודי, וְאַבְכֶּה שָׁם; וְאִם**

¹ תלמוד בבלי, ברכות נט, ע"א: "אמר רב קטינא: 'גוהא' [...] בשעה שהקדוש ברוך הוא זוכר את בניו ששרויים בצער בין אומות העולם מוריד שתי דמעות לים הגדול וקולו נשמע מסוף העולם ועד סופו והיינו 'גוהא'."

לא תשמעוהו, במסתרים תבכה נפשי!² בגמרא כתוב: חדר יש לקב"ה ושמו 'מסתרים' ושם הוא בוכה.³

ואימהות וילדים וילדות, זו ספוג'ה ענקית בתוך החדר ואז הוא מתבהר ומתנקה והוא מקבל שוב כוחות לאכלס אותו".

במילים אחרות, תנו לדמעות לצאת. תנקזו. תנקו. יהיה לילד שלכם חדר לחזור אליו. וזה שיעור מדהים.

לילד שלי, זכרונו לברכה, לא היה חדר בלב. החדר השמאלי בלב שלו לא היה קיים. אני הייתי צריכה להכיל כזה חדר חזק בלב שלי כדי להפעים את ליבו השבור. וכשנשברתי, הילד שלי מת. פשוט כך. החיידר שהוא למד בו, נסגר. אותו החדר שאכלס אותו ונתן אמון ביכולת שלו, נסגר.

מה נעשה כדי שיהיה לנו חדר חזק? שאני אהיה לביאה לילדים שלי? וזה חידוש ענק: הקב"ה אומר: "אבא הולך רגע לשטוף את החדר בדמעות. זה נורא יפחיד אתכם; 'אמא'ה, אבא בוכה!' אבל הוא יצא משם כזה אריה. ואמא תהיה כזו לביאה. והיא תוכל לטפל בגורי האר"י הקדוש הקטנים שלה".

תבכו. תורידו דמעות בתשעה באב, אין מצווה גדולה מזו. והחדר יתבהר ויתנקה והילדים ירוצו אליך ואת תחבקי אותם עם המון כוחות לקראת הבית הגדול שייבנה.

בצוות העריכה: הדסה סאסי

רגע, למה לא? למה שלא תבכה איתנו, אבא. מה קרה? הרי רע לילדים שלך. למה המלאך כל כך חושש מבכיו של הקב"ה? מעולם לא הצלחתי להסביר את זה עד שקיבלתי את הספר המקסים על חינוך ילדים של עינת נתן, "חיימשלי". והיא כותבת כך:

כשילד נולד, נפתח לנו בלב חדר עם השם שלו. בחדר הזה שוכנות המשאלות הכי עמוקות שלנו עבורו, ובראש רשימת המשאלות: שרק לא ישברו לו את הלב, שלא יחווה בדידות, בושה, כישלונות צורבים, קשיים, שלא ייעלב, שלא ייפגע [...]. שישמח.

הבעיה בלב בתוך לב היא שבכל פעם שהילד הזה מתמודד עם שבר, גם הלב שלנו קצת נשבר. וכשהלב שלנו נשבר בשבילו, אנחנו כבר לא במיטבנו, אנחנו כבר לא חדים מספיק כדי לייצר את מה שהילד שלנו צריך מאיתנו. [...]

אנחנו חושבים בטעות שהעובדה שנשבר לנו הלב שמה אותנו במקום אכפתי יותר, אמפתי יותר. אנחנו חושבים שאם נשבר לנו הלב בשבילם, אנחנו הורים קצת יותר טובים, כי איזה הורה יכול לעמוד מהצד, לראות את הילד שלו כואב ולא להישבר?

אבל בעצם כשנשבר לנו הלב, הם יודעים. והחדר שלהם שנמצא בתוך הלב שלנו מפסיקי להיות מקום בטוח. לב שבור של הורה, גם אם הוא לא אומר לך מילה ורק מתבונן בך, הוא אחד הדברים הכי מכבידים שילד יכול לחוות.⁴

"וואו, ריבונו של עולם. יש לי אצלך בלב חדר, בטוח. ואם גם החדר שלך נשבר, אני נשאתר ילדה בלי חדר לחזור אליו. בבקשה, אל תבכה. אני רוצה דמות אב! מזל חודש אב הוא אריה. אני רוצה אבא אריה, אני רוצה אמא לביאה. וכשאני רואה בעיניהם את הדמעות שלהם עלי, הילדה שלא התחנתה, הילדה שלא הולך לה בזוגיות, הילדה שהילדים שלה עושים לה צרות, לאן אני אחזור? אני אישאר הומלסית, ילדה בלי חדר בעולם!"

במילים אחרות - אמא, אל תתאבלי עליה! תבקשי עבורה, אך אל תישברי לעיניה!

אבל כאן מגיע החידוש הענק של תשעה באב. הקב"ה אומר לך: "את לא מבינה, מתוקה שלי. כשבוכים בתשעה באב אבות

מתנה בלעדית בכל רכישה!

* דוגמאות מתוך היומן - כאן <<
<https://parasha.org/yoman2019>

לרכישות קבוצתיות כתבו אלינו
info@parasha.org

גם בטלפון **077-8066747** בין 09:00-15:00
מחכות אתכן בהתרגשות, ציפייה ואהבה

² מדרש איכה רבה כ"ד, וגם: ירמיהו י"ג, יז.

³ תלמוד בבלי, חגיגה ה', ע"ב: "אמר רב שמואל בר אינאי, משמיה דרב: מקום יש לו להקב"ה ו'מסתרים' שמו".

⁴ עינת נתן, "חיימשלי - ילדים סיפור אהבה", עמ' 170-168. הוצאת עם עובד.